Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

№ 35. Warszawa, dnia 12 grudnia 1927 r. Rok IX.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną gr. 90, poleconą 1 zł. 30 groszy. Prenumerata kwartalna 5 zł.; z dodatkiem „Zbiór orzeczeń taryfowych D-tu Ceł Min. Skarbu" — 7 zł. Cena dodatku oddzielnie — 1 zł. bez przesyłki. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji 148-03, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

Przepisy ogólne.

367.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 19 listopada 1927 r.

w sprawie zmiany ustępu drugiego art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 grudnia 1926 r. o utworzeniu Rady Finansowej przy Ministrze Skarbu.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Ustęp drugi art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 grudnia 1926 r. o utworzeniu Rady Finansowej przy Ministrze Skarbu (Dz. U. R. P. Nr. 121, poz. 695) otrzymuje następujące brzmienie:

„Rada Finansowa składa się z czternastu członków, powołanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej na wniosek Rady Ministrów".

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister:
(—) *K. Bartel.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zalewski.*

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *Dr. Dobrucki.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Dr. Jurkiewicz.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Bogusław Miedziński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 26 listopada 1927 roku Nr. 103, poz. 896).

Podatki bezpośrednie.

368.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 29 października 1927 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie częściowej zmiany taryfy, zawierającej podział miejscowości na klasy.

Na mocy art. 26 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) zarządza się co następuje:

§ 1. Do części I załącznika do art. 23 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) wprowadza się następujące zmiany:

I. Wymienione w ustępie C. tegoż załącznika a) miasta Lubliniec i Rybnik, b) powiat krakowski oraz c) miasto Swarzędz w powiecie poznańskim, przenosi się z klasy II do III.

II. Przenosi się następujące miejscowości, wymienione w ustępie D. i E. powołanego załącznika, a położone na obszarze izb skarbowych:

a) Kieleckiej:

z klasy III do IV: osadę i gminę Żarnowiec w powiecie olkuskim i osadę Przyrów w powiecie częstochowskim;

b) Lwowskiej:

z klasy III do IV: Błażowę w powiecie rzeszowskim;

c) Pomorskiej:

z klasy III do IV: Nowe Miasto, Puck;

d) Wileńskiej:

z klasy III do IV: Mejszagołę, Holszany, Świr;
z klasy IV do III: Nowo-Wilejkę.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od roku podatkowego 1928, odnośnie do wszystkich świadectw przemysłowych nabywanych na r. 1928.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 2 grudnia 1927 r. Nr. 106 poz. 912).

369.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 listopada 1927 r.

w sprawie przyznania Centralnemu Towarzystwu Rzemieślniczemu w Państwie Polskiem prawa przedstawiania list kandydatów na członków i zastępców członków komisyj szacunkowych i odwoławczych do spraw państwowego podatku przemysłowego.

Na mocy art. 125, 59 i 60 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550) zarządzam co następuje:

§ 1. Uprawnia się Centralne Towarzystwo Rzemieślnicze w Państwie Polskiem do przedstawiania izbom skarbowym w Białymstoku, Brześciu n/B, Kielcach, Lublinie, Łodzi, Łucku, Wilnie i Warszawie list, o których mowa w ustępie drugim art. 59 i w ustępie drugim art. 60 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550).

§ 2. Uprawnienie powyższe nie przysługuje Centralnemu Towarzystwu Rzemieślniczemu w Państwie Polskiem, o ile chodzi o przedstawianie list kandydatów na członków i zastępców członków komisyj szacunkowych do spraw państwowego podatku przemysłowego w m. st. Warszawie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 2 grudnia 1927 r. Nr. 106, poz. 915).

370.

OKÓLNIK L. D. V. 725/2

w sprawie potrącania podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, do kancelarji Sejmu i Senatu, do Najwyższej Izby Kontroli, do Prezydjum Rady Ministrów i do wszystkich Ministerstw.

Ministerstwo Skarbu, mając na uwadze usunięcie rozbieżności przy obliczaniu podatku dochodowego od dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę — podaje poniżej do wiadomości służbodawców główne zasady ustawowe, obowiązujące w tym względzie.

W szczególności pamiętać należy, że:

1) dochód z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, podlegający opodatkowaniu w drodze potrącenia przez służbodawców przy wypłacie, stanowią — w rozumieniu ustawy — wszelkiego rodzaju i jakąkolwiekbądź nazwę noszące wynagrodzenia, łącznie z wszystkimi dodatkami, jakie pracownik uzyskuje od służbodawcy z tytułu swego stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy. Nie zaliczają się więc do kategorji dochodów z uposażeń służbowych wynagrodzenia, wypłacane za wykonaną pracę osobom, które w stosunku do wypłacającego wynagrodzenie nie pozostają w zależności służbowej. Dochody takie podlegają opodatkowaniu wedle Dz. I ustawy o państw. pod. doch., jako dochody z zajęć zarobkowych;

2) za podstawę do ustalenia stopy procentowej miarodajnej do obliczenia podatku od wynagrodzenia, przypadającego do wypłaty za pewien okres czasu (kwartał, miesiąc lub tydzień, zależnie od umowy czy też zwyczaju), przyjmuje się wysokość tego wynagrodzenia, obliczoną w stosunku rocznym;

3) za podstawę do ustalania stopy procentowej podatku od dodatkowego wynagrodzenia perjodycznego, którego wypłata następuje w ciągu miesiąca już po dokonaniu wypłaty stałego uposażenia — przyjmuje się obliczoną w stosunku rocznym sumę wypłaconego już wynagrodzenia stałego i tegoż wynagrodzenia dodatkowego;

4) w celu ustalenia stopy procentowej, miarodajnej do obliczenia podatku od jednorazowego wynagrodzenia (remuneracji, zapomogi i t. p.), dolicza się to jednorazowe wynagrodzenie do sumy ostatniego perjodycznego wynagrodzenia, obliczonego w stosunku rocznym;

5) podatek od dochodów z uposażeń służbowych pobiera się drogą potrącenia przez służbodawców przy każdorazowej wypłacie. Zaliczki na pobory służbowe nie uważa się za wypłatę uposażenia.

Przykłady:

ad p. 2):

W dniu 1 lipca 1927 r. wypłaca się pracownikowi miesięczne uposażenie za lipiec w kwocie .	600 zł.
Wysokość tego uposażenia, obliczona w stosunku rocznym (600 × 12) wynosi	7.200 zł.
Stopa procentowa od dochodu 7.200 zł. wg. skali (art. 111) wynosi 3,4%, służbodawca potrąca zatem przy wypłacie wspomnianych 600 zł. podatek w kwocie	20 zł. 40 gr.

ad p. 3):

Temu samemu pracownikowi wypłaca się w dniu 31 lipca 1927 roku dodatkowe perjodyczne wynagrodzenie (np. wynagrodzenie za pełnienie funkcji nadzorczych w instytucji nadzorowanej przez Państwo) w kwocie	200 zł.
Celem obliczenia stopy procentowej podatku od tego dodatkowego wynagrodzenia przyjmuje się wypłacone już 1 lipca 600 zł. + wypłacone 31 lipca 200 zł. razem 800 zł. × 12 = 9.600 zł., od której to kwoty wg. skali (art. 111) przypada stopa procentowa 4,1%.	
Służbodawca winien jest potrącić od wynagrodzenia dodatkowego, wypłaconego w dniu 31 lipca podatek w kwocie (4,1% od 200 zł.)	8,20 zł.

ad p. 4):

Pracownikowi, który w dniu 1 sierpnia 1927 r. pobrał miesięczne wynagrodzenie na sierpień w wysokości	550 zł.
wypłaca się w dniu 15 sierpnia 1927 r. jednorazowe wynagrodzenie (remunerację, zapomogę itp.) w wysokości	300 zł.
Celem obliczenia stopy procentowej od wspomnianego wynagrodzenia jednorazowego przyjmuje się wypłacone w dniu 1 sierpnia wynagrodzenie 550 zł., obliczone w stosunku rocznym (550 × 12) t. j. 6.600 zł., do którego dodaje się jednorazowe wynagrodzenie 300 zł., co stanowi razem .	6.900 zł.

od której to kwoty stopa procentowa, wg. skali art. 111 wynosi— 3,4%.

Zatem podatek od jednorazowego wynagrodzenia 300 zł. wynosić będzie 3,4% tej kwoty t. j. . 10,20 zł.

ad p. 5):

Pracownik pobiera tytułem wynagrodzenia płacę miesięczną w wysokości 500 zł., a nadto od dokonanych przez niego tranzakcji (np. handlowych) prowizję w wysokości 1%, obliczaną i wypłacaną ostatniego dnia każdego kwartału, z tem, że każdego miesiąca może mu być wypłacana na jego żądanie zaliczka na tę prowizję.

Podatek od wynagrodzenia miesięcznego w kwocie 500 zł. oblicza się i potrąca w każdym miesiącu w dniu wypłaty w sposób przedstawiony w przykładzie ad p. 2), o ile zaś chodzi o prowizję, oblicza się i potrąca podatek dopiero w ostatnim dniu kwartału, mimo, że w poszczególnych miesiącach kwartału pracownik pobierał zaliczki na prowizję.

Obliczenie podatku od prowizji.

Wysokość ostatniego perjodycznego wynagrodzenia w stosunku rocznym wynosi (500 × 12) 6.000 zł.

Wysokość prowizji wypłacanej w ostatnim dniu kwartału wynosi 1.000 zł., czyli w stosunku rocznym (1.000 × 4) . . . 4.000 zł.

Razem . . 10.000 zł.

Stopa procentowa od rocznego dochodu 10.000 zł. wg. skali art. 111 wynosi — 4,3%, zatem podatek od omawianej prowizji 1.000 zł. wynosić będzie 4,3% tej kwoty t. j. . . . . 43 zł.

Warszawa, dnia 7 listopada 1927 r.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

371.

OKÓLNIK L. D. V. 827/2.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów oraz do wszystkich Ministerstw.

W związku z pobieraniem podatku dochodowego od uposażeń służbowych wyłoniły się wątpliwości, czy podlegają opodatkowaniu dodatki na umundurowanie, otrzymywane przez funkcjonarjuszy państwowych, bądź w gotówce, bądź w naturze.

W tym wypadku miarodajnym jest przepis art. 20 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 58 z roku 1925 poz. 411), w myśl którego za podlegający opodatkowaniu dochód z uposażeń służbowych uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzach lub w naturze, jakie pracownik uzyskuje ze swego stosunku służbowego.

Nie ulega więc wątpliwości, że zgodnie z powołanem postanowieniem ustawy — dodatki na umundurowanie w gotówce lub w naturze, uważane być winny jako przedmiot podatku, o ile stanowią składową część uposażenia, a więc jeżeli otrzymujący je funkcjonarjusz nie jest obowiązany do składania rachunków z wypłaconej mu z tego tytułu gotówki, względnie jeżeli przedmioty umundurowania wydaje się funkcjonarjuszowi na własność.

Inaczej przedstawia się sprawa, gdy wydane w naturze przedmioty umundurowania w czasie użytkowania ich przez funkcjonarjusza stanowią własność Skarbu. W tym wypadku wartość wydanych przedmiotów umundurowania nie stanowi dochodu podatkowego funkcjonarjusza. Nie zmienia to postaci rzeczy nawet w tym wypadku, gdy po pewnym okresie czasu, wyznaczonym przez władzę, niedonoszony mundur (zwyczajnie już bezwartościowy) przechodzi na wyłączną własność funkcjonarjusza.

Dyrektor Departamentu:

(—) *W. Koszko.*

Opłaty stemplowe.

372.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 listopada 1927 r.

w sprawie opłat stemplowych, wiążących się z umowami, zawartemi przed dniem 1 stycznia 1927 r.

Na podstawie art. 176 (zdania ostatniego) ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) zarządzam co następuje:

§ 1. Do umowy, wymienionej w art. 9 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), zawartej przed dniem 1 stycznia 1927 r., a wykonywanej w czasie obowiązywania powołanej ustawy, stosuje się tę ustawę, o ile chodzi o świadczenia, które na mocy umowy mają być wykonane w czasie od dnia 1 stycznia 1928 r.

Zasadę powyższą stosuje się również do tych umów, niewymienionych w powołanym art. 9, a zawartych przed dniem 1 stycznia 1927 r., co do których w myśl przepisów, które obowiązywały w dniu zawarcia umowy, ustalenie podstawy wy-

miaru opłaty stemplowej następuje w miarę wykonywania zobowiązania.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1927 r. w sprawie opłat stemplowych od umów o dzierżawę lub najem przedmiotów, znajdujących się na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 303) nie ulega zmianie.

§ 2. Do rachunków i innych pism, wymienionych w art. 72 oraz w ustępie drugim art. 90 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) sporządzonych w czasie od dnia 1 stycznia 1928 r., a stwierdzających wykonanie zawartych przed dniem 1 stycznia 1927 r. umów sprzedaży ruchomości lub umów o świadczenie usług, stosuje się powołaną ustawę, jak gdyby umowa, której wykonanie pisma te stwierdzają, została zawarta w czasie obowiązywania powołanej ustawy.

§ 191 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 listopada 1926 r., zawierającego przepisy wykonawcze do ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 713) nie ulega zmianie.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dniu 1 stycznia 1928 r.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 2 grudnia 1927 r. Nr. 106, poz. 914).

Podatki Konsumcyjne.

373.

OKÓLNIK L. D. VI. 22222/3/27.

Adresowanie transportów nieskażonej soli przemysłowej.

Do Izby Skarbowej — Wydział IV (wszystkie) Wydz. Sk. Śl. Urz. Wojew. w Katowicach.

Zarzadzeniem z dnia 8 września 1927 r. L. 18129/B/27 polecono, by kolejowe listy przewozowe na sól przemysłową, która w wypadkach wyjątkowych ma być skażona nie w salinie, lecz w miejscu jej zużycia ,opiewały na urzędnika skarbowego, dozorującego dane przedsiębiorstwo. Ponieważ okazało się w praktyce, że dla przedsiębiorców, posiadających własne bocznice kolejowe, zarządzenie powyższe związane jest z koniecznością przeadresowania przesyłek, co połączone jest z pewnemi trudnościami i strata czasu, zmienia się przeto w porozumieniu z Ministerstwem Komunikacji powyższe zarządzenie w ten sposób, by listy przewozowe opiewały nie na urzędnika skarbowego, dozorującego dane przedsiębiorstwo, lecz na odbiorcę, z zastrzeżeniem na liście przewozowym, że posyłka może być wydana adresatowi nieinaczej jak po przedstawieniu zaświadczenia najbliższego miejsca odbioru posyłki urzędnika Kontroli Skarbowej treści następującej:

„Na wydanie firmie . . . .
na bocznicy jej przy st. . . . .
soli przemysłowej nieskażonej, przybyłej w wagonie Nr. . . . . przeszkód niema".

podpis urzędnika kontroli skarbowej i pieczęć.

Bez powyższego zaświadczenia władze kolejowe zgodnie z zarządzeniem Ministerstwa Komunikacji z dn. 8 listopada 1927 r. L. IV. 16207/13, odpis którego do niniejszego załącza się, nie mogą wydać przesyłki adresatowi.

Izba Skarbowa zechce uczynić odnośne zarządzenia, zmierzające 1-o do usunięcia trudności wynikających dla przedsiębiorstw z pierwotnego zarządzenia i 2-o do roztoczenia należytej kontroli nad transportami nieskażonej soli przemysłowej.

Warszawa. dn. 23 listopada 1927 r.

Dyrektor Departamentu:

(—) *Wojtowicz.*

Załącznik.

MINISTERSTWO KOMUNIKACJI
Departament Eksploatacyjny.
IV. 16207/13.

Warszawa, dnia 8 listopada 1927 r.

W sprawie wydawania odbiorcom soli nieskażonej adresowanej na bocznicy.

Do wszystkich Dyrekcji Kolei Państwowych.

W porozumieniu z Ministerstwem Skarbu zarządza się, aby przesyłki soli nieskażonej przeznaczonej do przeróbki w zakładach przemysłowych posiadających własne bocznice kolejowe, przy adresowaniu tych przesyłek na imię właściciela bocznic, były wydawane odbiorcom nie inaczej jak po przedstawieniu zaświadczenia najbliższego organu Kontroli Skarbowej następującej treści:

„Na wydanie firmie . . . .
na bocznicy jej przy st. . . . .
soli przemysłowej nieskażonej przybyłej w wagonie Nr. . . . . przeszkód niema".

Podpis urzędnika K. S. i pieczęć.

O ile przesyłka adresowana na właściciela bocznicy będzie zadeklarowaną jako „przemysłowa sól skażona" wydanie jej może nastąpić bez przedstawienia przez odbiorcę powyższego zaświadczenia.

Dyrekcje pouczą odpowiednio stacje.

Kierownik Departamentu:

(—) ***Frank.***

Monopol Tytoniowy.

374.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 listopada 1927 roku

w sprawie wykupu krajowego surowca tytoniowego ze zbioru roku 1927.

Zmieniając postanowienia obwieszczenia z dnia 7 marca 1927 roku, ustanawiam na podstawie art. 7 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) następującą taryfę wykupu krajowego surowca tytoniowego ze zbioru roku 1927:

I. KATEGORJA

Tytonie kwitnące czerwono i różowo

<table>
<tr><th rowspan="2">Klasa</th><th rowspan="2" colspan="2">WYMOGI</th><th colspan="2">Cena za 1 kg.</th></tr>
<tr><th>Zł.</th><th>gr.</th></tr>
<tr><td>Doborowa</td><td>Liście środkowe, zdrowe, dojrzałe, wielkie, nieuszkodzone, jednolicie zabarwione, przedniej jakości . . . .</td><td rowspan="4">wygładzone i wiązane w wiązki (papusze)</td><td>2</td><td>30</td></tr>
<tr><td>I.</td><td>Liście środkowe, zdrowe, dojrzałe, nieuszkodzone, dość jednolicie zabarwione . . . .</td><td>2</td><td>—</td></tr>
<tr><td>II.</td><td>Liście środkowe, zdrowe, dojrzałe, nieco uszkodzone; liście wierzchołkowe i dolne zdrowe, dojrzałe, nieuszkodzone . . . .</td><td>1</td><td>75</td></tr>
<tr><td>III.</td><td>Liście środkowe, zdrowe, dojrzałe, znacznie uszkodzone; liście wierzchołkowe i dolne zdrowe, dojrzałe, nieco uszkodzone . . . . .</td><td>1</td><td>40</td></tr>
<tr><td>IV.</td><td colspan="2">Liście środkowe, dojrzałe i zdrowe, wiązane ale nie wygładzone; wszystkie liście wiązane i wygładzone, które nie mogą być zaliczone do klasy III-ej, ale do fabrykacji są przydatne . . . .</td><td>1</td><td>—</td></tr>
<tr><td>V.</td><td colspan="2">Liście niewiązane i części liści zdrowych:
a) bez żadnych obcych domieszek . . . .
b) nieco zanieczyszczone obcemi domieszkami, nie wpływającemi ujemnie na przydatność liścia do fabrykacji . . . .</td><td>
—
—</td><td>
40
20</td></tr>
</table>

II. KATEGORJA

1. Tytoń pomorski (uprawiany w powiecie grudziądzkim Województwa Pomorskiego).
2. Bakun krzemieniecki (uprawiany w Województwie Wołyńskiem).

<table>
<tr><th rowspan="2">Klasa</th><th rowspan="2">WYMOGI</th><th colspan="2">Cena za 1 kg.</th></tr>
<tr><th>Zł.</th><th>gr.</th></tr>
<tr><td>I.</td><td>Liście zdrowe, dojrzałe, wygładzone i wiązane w wiązki (papusze) . . .</td><td>1</td><td>45</td></tr>
<tr><td>II.</td><td>a) Liście zdrowe, dojrzałe, niewygładzone, wiązane w wiązki (papusze)
b) Liście tytoniu pomorskiego, zdrowe, dojrzałe, niewygładzone, nawleczone na sznury, które są zwinięte i związane . . . .</td><td>1</td><td>35</td></tr>
<tr><td>III.</td><td>Liście niezupełnie dojrzałe, liście niewiązane i części liści zdrowych:
a) bez żadnych obcych domieszek . . . .
b) nieco zanieczyszczone obcemi domieszkami, niewpływającemi ujemnie na przydatność liścia do fabrykacji . . . .</td><td>
—
—</td><td>
35
15</td></tr>
</table>

III. K A T E G O R J A.

M a c h o r k a.

Klasa	W Y M O G I	Cena za 1 kg. Zł.	gr.
I.	Liście zdrowe, dojrzałe, dobrej jakości, wiązane w wiązki (papusze) . . .	1	35
II.	Liście zdrowe. dojrzałe, gorszej jakości, wiązane w wiązki (papusze) . . .	1	15
III.	Liście niezupełnie dojrzałe, liście niewiązane oraz części liści zdrowych:		
	a) bez żadnych obcych domieszek	—	35
	b) nieco zanieczyszczone obcemi domieszkami, niewpływającemi ujemnie na przydatność liścia do fabrykacji	—	15
	Łodygi wiązane, zdrowe, wysuszone	—	15

Jeden kilogram zdrowego czystego nasienia, wybranego przez organa Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, — 10 złotych.

Liście tytoniowe winny być należycie wysuszone, sortowane i niefermentowane. Łodyg roślin tytoniowych I-ej i II-ej kategorji nie będzie się wykupywać. Łodygi z liśćmi odbierane będą w I-ej kategorji po cenie 20 gr. za kilogram, w II-ej i III-ej kategorji po cenie 15 gr. za kilogram przy odpowiedniem obniżeniu wagi I-ej i II-ej kategorji.

Liście i części liści zupełnie niezdatne do fabrykacji (niedojrzałe, zupełnie zmarznięte, spleśniałe, zgniłe, zepsute), tudzież pędy boczne roślin tytoniowych, dalej liście pomieszane z ziemią, piaskiem, popiołem, nawozem i t. p. będą odbierane, jako materjał niezdatny do użytku bez wynagrodzenia.

Liście odrostowe, wyprodukowane za zezwoleniem urzędu monopolowego, o ile będą posiadały cechy klasyfikacyjne liści pierwotnych, odbierane będą o jedną klasę niżej, jak liście pierwotne, odpowiadające im pod względem klasyfikacyjnym.

Liście odrostowe, wyprodukowane bez zezwolenia urzędu monopolowego, odbierane będą w najniższej klasie.

Mieszane wiązki liści, t. j. takie ,które zawierają liście tytoniu I-ej i II-ej względnie III-ej kategorji, będą odbierane po cenach, ustanowionych dla tytoni kategorji III-ej.

Liście niezupełnie wysuszone będą zaliczone do bezpośrednio niższej klasy od tej klasy, do której kwalifikowałyby się w zupełnie suchym stanie. To samo odnosi się do liści zwilżonych, te jednak będą zaliczone przy wszystkich trzech kategorjach tytoni najwyżej do klasy II-ej. Ponadto przy liściach niezupełnie wysuszonych lub zwilżonych obniżona będzie waga dostawionego tytoniu, stosownie do zawartości wilgoci.

Ceny, oznaczone w powyższej taryfie, rozumieją się loco monopolowa stacja odbiorcza, ewentualnie kolejowa stacja załadowania, wyznaczona przez urząd wykupu tytoniu, jako stacja odbiorcza.

Za dowóz tytoniu do stacji odbiorczej wypłacać będzie Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego wynagrodzenie w wysokości 10 gr. od każdych 100 kg. tytoniu za każdy pełny kilometr. Wynagrodzenie to przyznane będzie tylko za pełne 10 kg.; poniżej 10 kg. wynagrodzenie to nie będzie wypłacane. Ułamki groszy przy tem wynagrodzeniu nie będą wypłacane.

Koncesjonowanemu plantatorowi, który uprawiał tytoń na przestrzeni według urzędownie przeprowadzonego pomiaru, nie mniejszej, niż 500 mtr.^{2}, a zatem dotrzymał najniższego wymiaru gruntu, przepisanego dla uprawy tytoniu w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 3 z roku 1927) wypłacona będzie premja w formie dodatku do cen.

Dodatek ten będzie wynosił od 1 kilograma liści tytoniowych:

1) przy tytoniach I-ej kategorji:

a) klasa doborowa 30 gr.

b) klasa I 25 gr.

c) klasa II 15 gr.

d) klasa III 5 gr..

2) przy tytoniach II-ej kategorji:

a) klasa I 15 gr.

b) klasa II 10 gr.

3) przy tytoniach III-ej kategorji:

a) klasa I 25 gr.

b) klasa II 35 gr.

Ponadto koncesjonowanemu plantatorowi, który wypełnił wszystkie obowiązki plantatora i odstawił do wykupu powyżej 100 kg. liści tytoniowych ,wypłacona będzie premja przy dostawie do 1000 kg. w wysokości 10%, przy dostawie ponad 1000 kg. w wysokości 15% kwoty, przypadającej mu tytułem ceny wykupu według cen taryfowych za odstawione liście bez uwzględnienia przewidzianej w niniejszem obwieszczeniu premji w formie dodatku do cen:

a) przy tytoniach I-ej kategorji, jeżeli przeciętna cena wszystkich sprzedanych przez plantatora liści tej kategorji wynosić będzie najmniej 1 zł. 75 gr. za 1 kg.,

b) przy tytoniach II-ej kategorji, jeżeli przeciętna cena wszystkich sprzedanych przez plantatora liści tej kategorji wynosić będzie 1 zł. 40 gr. za 1 kg.,

c) przy tytoniach kategorji III-ej, jeżeli przeciętna cena wszystkich sprzedanych przez plantatora liści tej kategorji wynosić będzie 1 zł. 25 gr.

Plantatorom tytoniu koncesjonowanym, którzy uprawiali tytoń na przestrzeni mniejszej, niż 500 mtr.^{2}, a zatem nie dotrzymali najniższego wymiaru gruntu, przepisanego dla uprawy tytoniu w § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 3 z 1927 r.), a niedotrzymania tego wymiaru nie usprawiedliwili, potrącona będzie przy wykupie tytoniu, stosownie do postanowienia § 16 powołanego rozporządzenia, kara konwencjonalna w wysokości:

a) 35% ceny wykupna za dostawiony surowiec tytoniowy, jeżeli tytoń zasadzono na przestrzeni mniejszej, niż 250 mtr.^{2},

b) 25% ceny wykupna za dostawiony surowiec tytoniowy, jeżeli plantacja tytoniowa obejmuje przestrzeń od 250 do 400 mtr.^{2},

c) 15% ceny wykupna za dostawiony surowiec tytoniowy, jeżeli plantacja obejmuje przestrzeń od 400 do 500 mtr.^{2}.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

(Monitor Polski z dnia 24 listopada 1927 roku Nr. 269, poz. 737).

Przepisy celne.

375.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa

z dnia 23 listopada 1927 r.

w sprawie ustanowienia ceł wywozowych od pszenicy i mąki pszennej.

Na podstawie art. 7 ustęp a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się cła wywozowe od pszenicy i mąki pszennej. Wobec tego pozycje 246 i 249 taryfy celnej (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 76, poz. 536) otrzymują następujące brzmienie:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg.
246.	pszenica	20 zł.
	Uwaga: pszenica za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	bez cła
249.	mąka pszenna	20 zł.
	Uwaga: mąka pszenna za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	bez cła

§ 2. Od pszenicy i mąki pszennej załadowanych na obszarze celnym Rzeczypospolitej Polskiej na wagon do wywozu zagranicę najpóźniej w przeddzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, cło wywozowe nie będzie pobierane w ciągu dni 20 po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po ogłoszeniu i obowiązuje do dnia 30 czerwca 1928 r. włącznie.

(—) *G. Czechowicz.*

Minister Skarbu:

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Rolnictwa:

(—) *K. Niezabytowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 26 listopada 1927 roku Nr. 103, poz. 900).

376.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 października 1927 r.

w sprawie pomiaru statków przy odprawie celnej i osprzętu statków.

Na zasadzie uwagi 3 do pozycji 175 taryfy celnej (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 74, poz. 647) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Przy odprawie celnej statków obowiązywać będą: instrukcja o pomiarze statków handlowych oraz instrukcja o osprzęcie handlowych statków morskich i rzecznych, zawarte w załącznikach 1-ym i 2-im do niniejszego rozporządzenia.

§ 2.

Pojemność morskich statków handlowych, posiadających odpowiednio wystawione urzędowe świadectwa pomiarowe (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 47, poz. 422), może być określona na podstawie danych, zawartych w tych świadectwach.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz.*

Załącznik Nr. 1 do rozp. Ministra Skarbu z dn. 31 października 1927 r. („Monitor Polski" Nr. 274. poz. 753 z dn. 30 listopada 1927 r.).

INSTRUKCJA

o pomiarze statków handlowych przy cleniu.

I. Statki morskie towarowe i pasażerskie.

§ 1. Pomiar statków ma na celu określenie ich pojemności. Pojemność może być wyrażona w metrach sześciennych i w tonnach rejestrowych (morskich), przyczem za tonnę rejestrową pojemności przyjmuje się objętość 100 stóp angielskich sześciennych, czyli 2,83 metry sześcienne (m^3).

Całkowita pojemność statku, wyrażona w rejestrowych tonnach, nazywa się pojemnością brutto (surową). Pojemność netto (czystą) otrzymuje się z pojemności brutto przez potrącenie z niej wszelkich przestrzeni, nieużywanych do przewozu towarów lub pasażerów.

Pomiar statków polega na określeniu ich wymiarów i obliczaniu pojemności brutto i netto zgodnie z podanemi poniżej prawidłami.

§ 2. **Pojemność brutto (surowa).**

Pojemnością brutto statku nazywa się objętość, otrzymana jako rezultat pomiaru wszystkich pomieszczeń, tak znajdujących się pod górnym pokładem, jak i stałych krytych nadbudówek, znajdujących się na tym pokładzie, za wyjątkiem pomieszczeń, wskazanych poniżej w § 3.

Jako stałe kryte nadbudówki na górnym pokładzie należy rozumieć takie nadbudówki, jak pomost przedni, pomost tylny i inne pomosty, które przedstawiają przestrzenie, ograniczone pokładem, dachem i stałemi przepierzeniami (grodziami), i które mogą być użyte jako pomieszczenie dla towaru, pasażerów lub obsady.

Jeżeli nadbudówki te z łatwością mogą być przystosowane do przewozu ładunku lub pasażerów, zaliczają się one do pojemności brutto statku bez względu na istnienie jednego lub kilku otworów w dachu, pokładzie lub przepierzeniach.

§ 3. Do pojemności brutto nie zalicza się pomieszczeń dla balastu wodnego, znajdujących się pomiędzy podwójnemi ścianami dna, a także specjalnych cystern do balastu wodnego pod warunkiem, że pomieszczenia te nie mogą być użyte dla ładunku, zapasów okrętowych lub opału a także następujących przestrzeni krytych, znajdujących się na górnym pokładzie:

1) pomieszczeń, zajętych przez mechanizmy pomocnicze lub dla nich przeznaczonych, a także pomostu dla ochrony od niepogody sterników w czasie wykonywania ich czynności, pod warunkiem, że objętość pomostu tego nie przenosi koniecznej potrzeby;

2) wszelkich urządzeń na górnym pokładzie, służących do ochrony od niepogody pasażerów pokładowych w czasie krótkich podróży;

3) pomieszczeń dla kuchni i aparatów do wytwarzania słodkiej wody, pod warunkiem, że nie zajmują więcej przestrzeni, niż potrzeba dla ich celów;

4) klozetów dla obsady oraz pasażerów, licząc po 1 klozecie dla każdych 50 pasażerów. Ilość klozetów na górnym pokładzie nie powinna przenosić liczby 12 i ma posiadać wymiary, nieprzenoszące koniecznej potrzeby;

na statkach, przeznaczonych do przewożenia wojsk i emigrantów, liczba klozetów nie podlega ograniczeniu i do pojemności brutto nie zalicza się wcale klozetów, znajdujących się na górnym pokładzie;

5) wszelkich włazów oświetlonych oraz drobnych włazów komunikacyjnych (schodowych); objętość wszystkich przestrzeni we włazach (lukach) nad górnym pokładem włącza się do pojemności brutto tylko w razie, gdy ta ogólna objętość przenosi ½% pojemności brutto całego statku, w przeciwnym razie objętość ich włącza się do pojemności brutto za potrąceniem ½% tejże pojemności.

§ 4. Pojemność ładowni na statkach, mających mniej niż trzy pokłady, określa się do górnego pokładu; w statkach o trzech i więcej pokładach pojemność ładowni określa się do drugiego pokładu z dołu. W pierwszym wypadku pokład górny, a w drugim wypadku drugi z dołu nazywają się pokładami ładunkowemi lub pokładami, ograniczającemi ładownie.

Wszelkie przestrzenie, znajdujące się nad

temi pokładami, podlegają pomiarowi oddzielnie.

§ 5. Pojemność ładowni oblicza się na zasadzie pomiaru: 1) długości pokładu ładunkowego, jak wskazano poniżej, oraz 2) kilku przekrojów poprzecznych, ilość których zależy od długości tego pokładu. Pomiary wykonywają się w metrach i z dokładnością do 0,5 cm.

§ 6. Długość pokładu ładunkowego wymierza się podług linji prostej od poszycia wewnętrznego przy dziubnicy (tramie przednim) do wewnętrznej powierzchni środkowego kontrtimbersu na rufie lub do poszycia na nim, jeżeli jest poszyty. Od określonej w ten sposób długości odejmuje się części końcowe, wielkość których określa się nachyleniem dziubnicy oraz kontr - timbersu i grubością poszycia pokładu oraz 1/3 przegięcia bimsów.

Na rys. 1 przedstawiony jest przekrój podłużny statku z opuszczeniem środka. Na tym przekroju podano długość główną statku, wymienioną w świadectwach okrętowych, długość pokładu, ograniczającego ładownię, którą wymierza się bezpośrednio po pokładzie ładunkowym. Długość ta musi być zmniejszona o wielkości, odpowiadające grubości poszycia pokładu (bez bimsów), nachyleniu dziubnicy i kontr-timbersu tylnicy oraz ⅓ pogięcia bimsów pokładowych. Nachylenie dziubnicy i kontr-timbersu może być określone albo wagą wodną o dwóch rozsuwnych ramionach albo zapomocą dwóch wag wodnych — pionowej i poziomej.

Grubość poszycia pokładu wymierza się bezpośrednio. Na rys. 2 pokazano, jak określa się rysunkowo (na papierze lub na pokładzie) zmniejszenie długości (a) przy dziubnicy.

Rys. 3 pokazuje sposób graficznego określenia zmniejszenia długości ($a = a_1 + a_2$) w stosunku do pomiaru ładowni wskutek grubości poszycia pokładu (b) i wskutek pogięcia bimsów (c).

Rys. 4 podaje sposób określenia pogięcia bimsów. Od końca bimsu A. pod pokładem do drugiego końca B. tegoż bimsu naciąga się sznur; wygięcie bimsu równa się pionowej doległości xy od dolnej krawędzi poszycia pokładu do sznura.

Jeżeli pomiar pod pokładem jest utrudniony, uskutecznia się go nad pokładem. Na burtach oznacza się dwa punkty C i D jednakowej odległości od poszycia pokładu, przeciąga się między temi punktami sznur i mierzy się odległość pionową (z—u) sznura od pokładu. Pogięcie bimsów równa się różnicy wysokości (C—F lub D—F) i z — u.

Wymierzona w ten sposób długość dzieli się:

1) na 4 równe części przy długości pokładu do 15 m. wł.,

2) na 6 równych części przy długości pokładu od 15 m. do 37 m. wł. ,

3) na 8 równych części przy długości pokładu od 37 m. do 55 m. wł.,

4) na 10 równych części przy długości pokładu od 55 m. do 69 m. wł.,

5) na 12 równych części przy długości pokładu powyżej 69 m.

Na statkach z całkowitem podwójnem dnem długość pokładu dzieli się zgodnie z powyższem prawidłem. Na statkach, mających podwójne dno z przerwami, długość pokładu dzieli się na części zgodnie z przerwami dna podwójnego i każda taka część dzieli się znów na części zgodnie z jej długością, jak powyżej.

Punkty podziału przenoszą się do wewnątrz ładowni na kilson statku.

§ 7. Przy każdym punkcie podziału długości, otrzymanym według § 6. mierzy się poprzeczny przekrój ładowni pod pokładem w sposób następujący:

Głębokość każdego przekroju wymierza się w środku szerokości statku od poszycia pokładu (przy odjęciu ⅓ wygięcia bimsu pokładu ładunkowego), aż do górnej powierzchni flortimbersów przy wewnętrznej krawędzi liberbordowego pasa; na statkach, posiadających dno podwójne, głębokość mierzy się do górnej powierzchni stalowego lub żelaznego poszycia tego dna; w obydwu wypadkach od tej głębokości należy odjąć przeciętną grubość wewnętrznego drewnianego poszycia ładowni, o ile takowe jest, przyczem poszycie drewnianemi łatami na żelaznych statkach przyjmuje się jako całkowite poszycie.

Jeżeli w miejscu, gdzie wypada dokonać pomiaru głębokości ładowni, znajduje się otwarty właz, to pomiar głębokości bierze się od prostej linji, przeprowadzonej na należytej wysokości, pomiędzy bimsami, obramującemi właz.

Przy głębokości ładowni, nie przenoszącej 5 m: przy środkowym punkcie podziału długości statku, każda z otrzymanych głębokości dzieli się na 4 równe części i w każdym punkcie podziału głębokości, nie wyłączając puktu górnego i dolnego, wymierza się poziomo szerokość ładowni (z potrąceniem przeciętnej grubości drewnianego poszycia).

Dla obliczenia powierzchni każdego przekroju oznacza się wymierzone szerokości ładowni numerami porządkowemi, przyczem górna szerokość pod pokładem otrzymuje numer 1 i następnie 2, 3, 4 i 5.

Mnoży się szerokość drugą i czwartą przez 4 i trzecią przez 2. Do sumy tych iloczynów dodaje się szerokości pierwszą i piątą i otrzymaną sumę mnoży się przez 1/3 odległości pomiędzy punktami podziału wysokości. Iloczyn otrzymany wyrazi powierzchnię mierzonego przekroju w metrach kwadratowych ($m.^2$).

Jeżeli głębokość ładowni przy środkowym punkcie podziału długości przenosi 5 m., to każda głębokość dzieli się na sześć (6) równych części i jak poprzednio otrzymujemy punkty 1, 2, 3, 4, 5, 6 i 7 i w tych punktach mierzy się szerokość.

Następnie szerokości parzyste (2, 4, 6) mnoży się przez 4, nieparzyste (3, 5) przez 2 i do sumy tych iloczynów dodaje się szerokości 1 i 7 i otrzymaną sumę mnoży się przez 1/3 odległości pomiędzy punktami podziału wysokości. Iloczyn otrzymany wyrazi powierzchnię mierzonego przekroju w $m.^2$.

§ 8. Po określeniu powierzchni wszystkich przekrojów zgodnie z prawidłami powyższemi objętość ładowni określa się, jak następuje:

Powierzchnie przekrojów oznaczają się kolejnemi numerami 1, 2, 3, przyczem Nr. 1 nadaje się punktowi przy dziubnicy lub, w razie podziału statku na części na skutek niepełnego podwójnego dna, każdemu przedniemu przekrojowi odnośnej części długości, ostatni zaś numer punktowi rufowemu lub rufowemu przekrojowi części, następnie powierzchnie parzystych przekrojów mnoży się przez 4, nieparzystych (oprócz skrajnych) — przez 2. Te iloczyny składają się i do sumy dodaje się powierzchnię przekrojów skrajnych (o ile one wogóle posiadają powierzchnię). Nareszcie otrzymane sumy (lub sumę) mnoży się przez 1/3 odległości pomiędzy każdemi przekrojami; otrzymane iloczyny wyrażą w metrach sześciennych (m.^{3}) objętość ładowni lub części ładowni, jeżeli mierzy się ją częściami.

Dzieląc te iloczyny, wyrażone w m.^{3}, przez 2,83, otrzymujemy ilość pomiarowych względnie rejestrowych ton ładowności statku pod pokładem ładunkowym.

§ 9. Jeżeli nad pokładem ładunkowym znajdują się jeszcze inne pokłady, to pojemność pomiędzy temi pokładami określa się w sposób następujący:

Wewnętrzna długość przestrzeni pomiędzy pokładami wymierza się w prostej linji na przeciętnej wysokości pomiędzy pokładami od wewnętrznego poszycia przy dziubnicy (tramie przednim) do wewnętrznego poszycia kontrtimbersu na rufie i długość tą dzieli się na tyleż części równych, na ile był podzielony pokład ładunkowy, względnie (przy statkach z przerywanem dnem podwójnem) na tyle części, na jakie pokład ten był podzielony dla wymierzenia ładowni.

Przy każdym punkcie podziału, jak również w punktach końcowych na dziubie i na rufie wymierza się szerokości również na połowie wysokości pomiędzy pokładami; szerokości te oznacza się kolejnemi numerami 1, 2, 3...., zaczynając od dziubnicy. Wszystkie szerokości o numerach parzystych mnoży się przez 4, szerokości o numerach nieparzystych (oprócz końcowych) przez 2. Suma tych iloczynów, dodana do szerokości końcowych i pomnożona przez 1/3 odległości pomiędzy punktami podziału, wyrazi w m.^{2} przeciętną powierzchnię pomiędzy pokładami.

Powierzchnię tę mnoży się przez przeciętną wysokość przestrzeni pomiędzy pokładami (p. uwaga 2 do § 13). Rezultat wyraża pojemność tej przestrzeni w m.^{3}, która, podzielona przez 2,83, wyrazi też pojemność w tonnach pomiarowych, czyli rejestrowych.

§ 10. Jeżeli na górnym pokładzie znajdują się pomosty przednie, tylne lub jakiekolwiek inne kryte przestrzenie, w których mogą być złożone ładunek i inne zapasy, lub które są przysposobione dla przewożenia pasażerów lub obsady, to pojemność każdej takiej przestrzeni wymierza się osobno w sposób następujący:

Na połowie wysokości pomiędzy pokładami mierzy się długość wewnętrzną takiej przestrzeni i długość tę dzieli się na połowę, następnie na średniej wysokości mierzy się trzy szerokości—w końcach długości i w pośrodku; ostatnią mnoży się przez 4; do iloczynu dodaje się sumę końcowych szerokości i sumę tę mnoży się przez 1/3 połowy długości. Iloczyn wyraża przeciętną powierzchnię poziomą przestrzeni w m.^{2}. Przez pomnożenie powierzchni tej przez średnią wysokość przestrzeni otrzymujemy pojemność jej w m^3 i przez podzielenie przez 2.83, — w tonnach rejestrowych.

Jeżeli przestrzeń wymierzona ma formę figury prostolinijnej, to pojemność jej w tonnach otrzymuje się przez pomnożenie jej średniej długości przez średnią szerokość i średnią wysokość i podzielenie iloczynu przez 2,83.

§ 11. Pojemność wewnętrzną statków bezpokładowych określa się wysokością górnego planszeru (t. j. belki obramującej z góry ściany statku), a mianowicie dolną krawędzią jego.

Długość statków mierzy się pomiędzy wewnętrzną krawędzią dziubnicy i wewnętrzną krawędzią tylnicy pod krawędzią dolną planszeru.

Głębokość przecięć wewnętrznych określa się od linji prostej, przeprowadzonej od jednej burty do drugiej w miejscach podziału długości z potrąceniem grubości planszeru.

Pozatem należy postępować podług prawideł, ustalonych dla pomiaru statków pokładowych.

§ 12. Pojemność brutto statków morskich może być określona sposobem skróconym przez wymierzenie zewnętrzne w sposób następujący:

Długość statku mierzy się po wierzchnim pokładzie od zewnętrznej krawędzi zewnętrznego poszycia przy dziubnicy do tylnej krawędzi tylnicy (tramu tylnego) i od tej długości odejmuje się odległość od tylnego kantu tylnicy do szpunta w tem miejscu, gdzie przecina go zewnętrzne poszycie kontr-timbersu.

Największą szerokość statku mierzy się także z poszyciem zewnętrznem.

W miejscu największej szerokości robi się znaki na zewnętrznem poszyciu (burtach) na wysokości górnego pokładu i od tych znaków spuszcza się w płaszczyźnie pionowej do kilu łańcuszek, który przeprowadza się po zewnętrznym obwodzie statku pod kilem; łańcuszek naciąga się mocno (sztywno) i mierzy się jego długość od znaku do znaku.

Do połowy otrzymanej długości łańcuszka dodaje się połowę największej szerokości i kwadrat tej sumy mnoży się przez długość statku.

Pojemność w tonnach rejestrowych otrzymuje się przez pomnożenie otrzymanej liczby przez

1) 0,0636 dla statków żelaznych.
2) 0,0601 dla statków drewnianych.

Jeżeli na górnym pokładzie mierzonego skróconym sposobem statku znajdują się pomosty, lub jakiekolwiek kryte pomieszczenia, to pojemność każdego z nich należy wymierzyć na zasadach, podanych w § 10 niniejszej instrukcji, i włączyć do pojemności brutto z ograniczeniami, wskazanemi w § 3.

Pojemność netto.

§ 13. Pojemność netto określa się, potrącając z pojemności brutto następujące pomieszczenia:

A. Na wszystkich statkach.

1) Wszelkie pomieszczenia, zajmowane przez kapitana, urzędników, wchodzących w skład obsady, jadalnię oficerów, szpital, kajutę doktora, komendę, uczniów i służbę, wraz z łazienkami i klozetami, o ile ostatnie nie znajdują się na górnym pokładzie;

Jadalnia i łazienka dla oficerów podlegają odjęciu tylko w wypadku, gdy na statkach pasażerskich urządzone są osobne jadalnie i łazienki dla użytku podróżnych.

2) kryte i odgrodzone pomieszczenia, przeznaczone dla aparatów sterowych, wind ręcznych i motorowych, przyrządów do podnoszenia i sprzątania kotwic, dla przechowywania map, przyrządów sygnałowych, radjograficznych i innych narzędzi nawigacyjnych, jak również zapasów okrętowych;

Jeżeli kryte pomieszczenia dla aparatów sterowych, wind i przyrządów do podnoszenia i sprzątania kotwic znajdują się na górnym pokładzie i nie wchodzą w skład pojemności brutto, to oczywiście nie należy ich potrącać; jeżeli zaś pomieszczenia te znajdują się poniżej górnego pokładu, to podlegają potrąceniu z pojemności brutto; reszta pomieszczeń, wymienionych w p. 2, a mianowicie kajuty dla przechowywania map, przyrządów sygnałowych i przechowywania zapasów okrętowych, powinny wchodzić do pojemności brutto i dlatego podlegają potrąceniu niezależnie od tego, gdzie się znajdują;

3) przestrzeń, zajęta przez pomocnicze mechanizmy i kotły, jeżeli te ostatnie są połączone z głównemi pompami okrętowemi;

jeżeli jednak mechanizmy pomocnicze lub pomocniczy kocioł znajdują się w pomieszczeniu maszynowem lub w kotłowni i przytem mogą być użyte do popędu głównej maszyny, to pomieszczenia te stanowią część pomieszczenia maszynowego i wskutek tego nie podlegają osobnemu potrąceniu;

jeżeli kocioł pomocniczy znajduje się na górnym pokładzie, to pomieszczenie przez niego zajęte nie powinno być wliczane do pojemności brutto (§ 3, p. 1), a więc nie powinno być potrącone.

B. Na statkach żaglowych.

4) przestrzeń wydzielona i przeznaczona wyłącznie dla przechowywania żagli;

przestrzeń przeznaczona do przechowywania żagli nie powinna przekraczać 2½% pojemności brutto; jeżeli przestrzeń ta przekracza tę normę, to potrąca się tylko 2½ pojemności brutto.

Potrącenia, wyliczone powyżej pod A., dopuszczone są pod warunkiem, że na każdem pomieszczeniu lub wewnątrz znajduje się szyld lub napis o jego przeznaczeniu oraz że pomieszczenia te wchodzą w skład pojemności brutto i żadne z tych pomieszczeń nie służy do przewozu towarów, pasażerów lub zapasów okrętowych lub prowiantu, w szczególności zaś, o ile w pomieszczeniach, wymienionych w p. 1, znajdują się tylko rzeczy, stanowiące osobistą własność obsady i używane przez nią w czasie kampanji.

Pomiar pomieszczeń, wymienionych w niniejszym paragrafie, uskutecznia się na zasadach, wymienionych w §§ 9 i 10.

C. Na statkach parowych i motorowych.

Na statkach poruszanych maszyną parową lub innemi motorami, wymagającemi urządzenia osobnego pomieszczenia maszynowego i kotłowni, potrącenia z pojemności brutto na maszyny i motory uskutecznia się w sposób następujący:

1) Jeżeli rzeczywista objętość oddziału maszynowego i kotłowni (bez bunkrów węglowych i innych pomieszczeń przy burtach) wynosi powyżej 13% do 20% pojemności brutto, to dla potrącenia na siłę popędową przyjmuje się 32% pojemności brutto.

2) Jeżeli rzeczywista pojemność wymienionych w p. 1 pomieszczeń wynosi 13% lub mniej, względnie 20% lub więcej pojemności brutto, to potrącenia na siłę popędową dokonywa się albo podług normy wskazanej pod 1), lub też rzeczywiście wymierzoną objętość oddziału maszyn zwiększa się o 75% i otrzymaną w ten sposób pojemność potrąca się z pojemności brutto.

Potrącenie na oddział maszyn statków parowych, wymienione pod 2), może być dokonane w tej lub innej mierze na zasadzie wyboru ze strony właściciela statku lub jego pełnomocnika (kapitana); w razie niezgłoszenia przez właściciela życzenia w tym względzie potrącenie dokonywa się zawsze podług normy, podanej pod 1).

Do pomieszczeń maszynowych i kotłowych należą również i tunele dla wału śrubowego.

Dla wymierzenia przestrzeni, zajmowanej przez maszyny i kotły, postępuje się, jak następuje:

Jeżeli oddział maszynowy i kotłowy ograniczone są linjami prostemi, to w celu ich pomiaru średnią długość ich należy pomnożyć przez średnią szerokość i średnią wysokość.

W wypadku, gdy oddziały wymienione ograniczone są linjami krzywemi, to najpierw określa się średnią długość pomieszczenia. Następnie zgodnie z prawidłami, wyłożonemi w § 7, wymierza się i określa płaszczyzny trzech przekrojów poprzecznych aż do pokładu, ograniczającego pomieszczenie maszyn i kotłowni, przyczem jeden przekrój mierzy się w środku długości tego pomieszczenia i po jednym przekroju w obydwu końcach jego. Do sumy płaszczyzn przekrojów końcowych dodaje się płaszczyznę przekroju środkowego, powiększoną czterokrotnie, i ogólną sumę mnoży się przez 1/3 połowy długości całego oddziału (pomieszczenia). Iloczyn wyrazi objętość oddziału maszyn

i kotłowni w m³ aż do pokładu ograniczającego te pomieszczenia.

Pozatem należy określić objętość przestrzeni, znajdujących się nad maszynami i kotłami i służących dla ich oświetlenia i wentylacji i które stanowią jakby przedłużenie na wysokości właściwego pomieszczenia maszyn i kotłowni. Długość tej przestrzeni (szachty) nie powinna przekraczać długości pomieszczenia maszynowego i kotłowego. Jeżeli część tej przestrzeni jest pokryta, to pokryta część powinna być potrącona z całkowitej długości szachty. Szerokość szachty nie może przenosić połowy największej szerokości statku i jeżeli jest szerszą, to uwzględnia się szerokość, wynoszącą pół szerokości statku.

Obliczone objętości wymienionych przestrzeni należy dodać do obliczonej objętości oddziału maszynowego i kotłowego; po podziale otrzymanej sumy przez 2.83 otrzymuje się całkowitą objętość oddziału maszyn i kotłowni w tonnach.

Jeżeli kotły znajdują się osobno od maszyn lub w kilku osobnych pomieszczeniach, to każde z nich wymierza się osobno i objętości ich dodaje się do siebie.

W razie clenia statków morskich kołowych lub innej specjalnej konstrukcji należy dla obliczenia potrąceń na siłę popędową zasięgnąć specjalnej decyzji Ministerstwa Skarbu.

Średnią długością, średnią szerokością i średnią wysokością jakiejkolwiek przestrzeni nazywa się liczba średnia arytmetyczna, otrzymana conajmniej z trzech pomiarów długości, szerokości lub wysokości, dokonanych w równej od siebie odległości.

§ 14. **Statki morskie pomocnicze, pogłębiarki, doki, pontony morskie.**

Statki takie, nie służące ani do przewozu towarów, ani pasażerów, lecz do holowania lub innych celów, związanych z żeglugą, clą się od pojemności brutto, określonej w sposób, podany w § 2 — 11 niniejszej instrukcji.

§ 15. **Łodzie z własnym popędem mechanicznym.**

Pojemność brutto określa się w tonnach rejestrowych podług wzoru $\frac{l\ b\ h}{2{,}83} \times 0{,}6$, przyczem

l — oznacza największą długość w metrach, wymierzoną od zewnętrznej powierzchni poszycia przy tramie przednim do zewnętrznej powierzchni poszycia przy tramie tylnym lub zewnętrznej powierzchni lustra na wysokości górnego kantu burty.

b — największą szerokość w metrach pomiędzy zewnętrznemi powierzchniami poszycia.

h — głębokość (w środku długości) pomiędzy górną powierzchnią pokładu (dla łodzi z pokładem) lub górną krawędzią burty (dla łodzi bez pokładu) i górną krawędzią stępki (kilu).

Jeżeli na łodzi znajdują się pomieszczenia kryte (kajuty, pomieszczenia dla maszyn i t. d.) wystające ponad pokładem, względnie ponad powierzchnią, określoną górną krawędzią burt (w łodziach bez pokładu), to objętość takich pomieszczeń powinna być wymierzona osobno i dodana do pojemności brutto.

Pojemność netto otrzymuje się przez odjęcie od pojemności brutto pojemności pomieszczenia dla maszyn i kotła lub motoru, wyrażonej w tonnach rejestrowych i obliczonej w sposób podany w § 13 C.

W razie braku osobnego pomieszczenia krytego dla maszyny, kotła lub motoru za podstawę do obliczenia objętości pomieszczenia maszyny przyjmuje się powierzchnię podstawy maszyny, kotła lub ramy motoru; za wysokość przyjmuje się wysokość od dolnej krawędzi podstawy lub ramy motorowej do płaszczyzny, przeprowadzonej na wysokości górnej krawędzi burt.

W razie niemożności dokonania pomiarów łodzi z własnym popędem mechanicznym, przywiezionych drogą lądową, bezpośredni pomiar może być zastąpiony przez określenie ich wagi, przyczem przyjmuje się, że 100 klg. wagi łodzi parowych lub motorowych odpowiada pojemności netto 0,2 rejestrowych tonn.

§ 16. **Łodzie bez własnego popędu mechanicznego oraz łodzie przywożone w stanie złożonym drogą lądową.**

Dla łodzi bez własnego popędu mechanicznego za pojemność netto (czystą) przyjmuje się pojemność brutto, określoną podług zasad, podanych w § 15.

W razie niemożności dokonania pomiarów łodzi, przywiezionych drogą lądową, a także dla łodzi składanych, przewożonych w stanie rozłożonym, bezpośredni pomiar może być zastąpiony przez określenie ich wagi, przyczem przyjmuje się następujący stosunek pomiędzy wagą a pojemnością:

1) dla łodzi zwykłej konstrukcji 100 kg. wagi odpowiada pojemności 0,36 tonny rejestrowej;

2) dla łodzi lekkich (wyścigowych) 100 kg. wagi odpowiada 0,7 tonny rejestrowej.

II. Statki rzeczne.

§ 17. **Statki z własnym popędem mechanicznym.**

Jeżeli statki posiadają odpowiednio wystawione urzędowe świadectwa pomiarowe, to za podstawę do clenia takich statków przyjmuje się ilość tonn (po 1000 kg.), odpowiadającą pełnej ładowności statku.

Dla przerachowania ładowności, podanej w tonnach (po 1000 kg.), na tonny rejestrowe przyjmuje się, że każda tonna ładowności (po 1000 kg.) odpowiada objętości 1 m.³. A więc jeżeli świadectwo pomiarowe podaje dla statku P tonn ładunku, odpowiadać to będzie pojemności $\frac{P}{2{,}83}$ tonn rejestrowych netto.

§ 18. W razie braku należytego świadectwa pomiarowego pojemność netto statku określa się podług wzoru $0{,}65\ \frac{l.\ b.\ h.}{2{,}83}$, przyczem

l — długość w metrach, wymierzona od zewnętrznej powierzchni poszycia przy tramie przednim do zewnętrznej powierzchni poszycia przy tramie tylnym lub od zewnętrznej po-

wierzchni lustra na wysokości górnego kantu burty;

b — największa szerokość w metrach pomiędzy zewnętrznemi powierzchniami poszycia; w statkach kołowych szerokość nie obejmuje występów, zajmowanych przez bębny kołowe;

h — głębokość (w środku długości) pomiędzy dolną krawędzią głównego pokładu (w statkach pokładowych) lub górnym kantem burty (w statkach bezpokładowych) a górną krawędzią stępki (kilu) lub górną powierzchnią dna (o ile chodzi o statek o dnie płaskiem).

Wzór podany określa pojemność tylko części statku pod pokładem. Jeżeli na pokładzie znajdują się stałe kryte pomieszczenia, mogące służyć do przewozu towarów lub pasażerów, objętość tych pomieszczeń należy określić osobno podług prawideł, podanych w § 9 i 10 niniejszej instrukcji, i dodać do poprzednio określonej pojemności statku pod pokładem, z wyjątkiem oczywiście objętości pomieszczeń, wyszczególnionych w § 13.

§ 19. **Statki rzeczne bez własnego popędu mechanicznego.**

W razie posiadania urzędowych świadectw pomiarowych, pojemność netto statku rzecznego określa się analogicznie do § 17.

W razie braku należytego świadectwa pomiarowego, pojemność netto statku rzecznego określa się podług następującego wzoru:

$$0,85 \frac{l.b.h.}{2,83} \text{tonn rejestrowych netto,}$$

przyczem litery l, b i h mają znaczenie, podane w § 18.

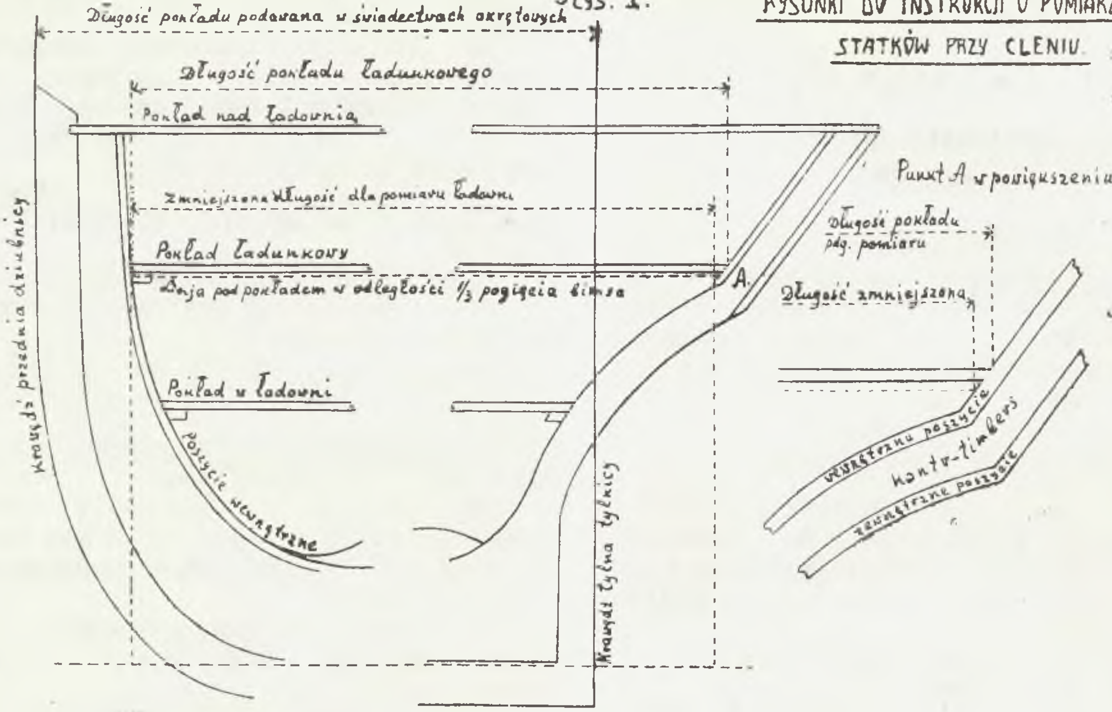
Dla statków pokładowych, posiadających na pokładzie stałe, kryte pomieszczenia, mogące służyć do przewozu towarów lub pasażerów, objętość tych pomieszczeń należy określić osobno, tak, jak podano w § 18.

§ 20. Rezultaty pomiarów statków i obliczenia pojemności powinny beć zestawione osobno i dołączone do deklaracji celnej.

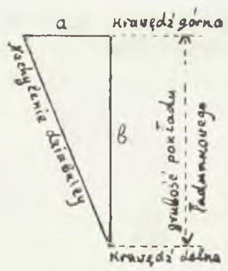
W razie przyjęcia za podstawę do obliczenia cła danych, zawartych w urzędowych świadectwach pomiarowych, należy oprócz tego wymienić te świadectwa w rubryce 18 deklaracji celnej.

RYSUNKI DO INSTRUKCJI O POMIARZE STATKÓW PRZY CLENIU.

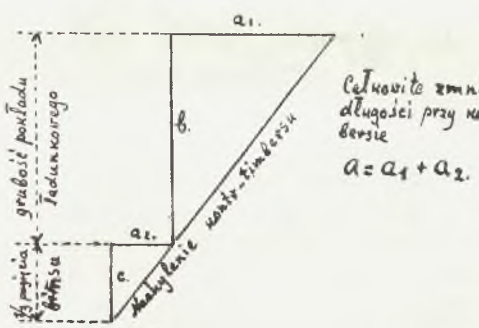
Rys. 1.

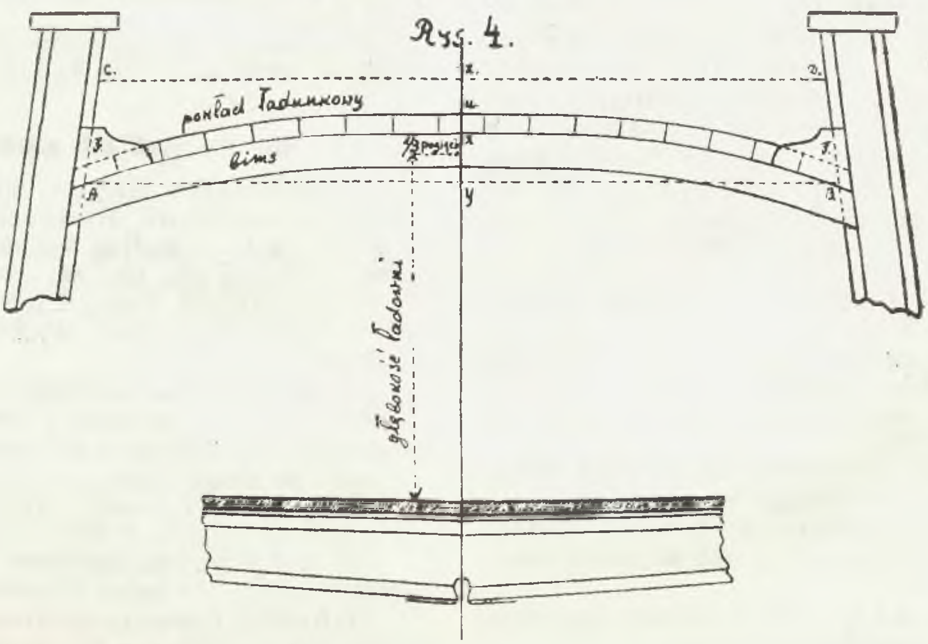
Rys. 2.

Rys. 3.

Rys. 4.

ZAŁĄCZNIK Nr. 2 do rozp. Ministra Skarbu z dn. 31 października 1927 r. („Monitor Polski" Nr. 274, poz. 753 z dn. 30 listopada 1927 r.).

INSTRUKCJA

o osprzęcie handlowych statków morskich i rzecznych.

I. Statki morskie.

§ 1. Jako kompletny statek uznaje się kadłub statku z maszynami popędowemi, masztami, ich olinowaniem, ożaglowaniem i pozostałym osprzętem, koniecznym do bezpiecznej i prawidłowej żeglugi. Osprzęt statku powinien być wniesiony do inwentarza statku.

§ 2. Do osprzętu koniecznego dla bezpiecznej żeglugi statku należą:

1) kotwice czynne z łańcuchami oraz wszelkiemi przyrządami dla opuszczania, podnoszenia i sprzątania ich, a także kotwice zapasowe z dodatkami, odpowiadające klasie statku podług prawideł Lloyd'a,

2) liny stalowe i inne, znajdujące się na uwięziach i odpowiednich miejscach,

3) dwa komplety żagli — zwyczajny i sztormowy,

4) pełne omasztowanie i olinowanie masztów,

5) łodzie i inne środki ratownicze z kompletnym osprzętem do pływania (wiosła, żagle, maszty, olinowanie i t. d.), zgodnie z prawidłami Lloyd'a, zarządzeniami władz portowych i ilością przyrządów do ich spuszczania,

6) instrumenty nawigacyjne: a) kompasy okrętowe z kompletnem urządzeniem (zapasowemi magnesami, różami kompasowemi i t. p.) oraz kompasy szalupowe podług ich liczby, b) przyrządy do mierzenia szybkości wszelkich systemów — razem nie więcej trzech, c) przyrządy wszelkich systemów do mierzenia głębokości — razem nie więcej trzech, d) binokle, lunety i narzędzia do określania miejsca statku — podług ilości oficerów (kapitan i jego oficerowie), e) chronometry lub półchronometry — nie więcej niż trzy, f) narzędzia do kreślenia na mapach nawigacyjnych — nie więcej niż 3 komplety, g) księgi (mapy) nawigacyjne — podług inwentarza, h) barometry, termometry, psychometry, instrumenty meteorologiczne i t. p. — nie więcej niż 3 komplety,

7) przyrządy ratunkowe — w ilości określonej prawidłami Lloyd'a,

8) latarnie rozpoznawcze, sygnałowe i flagi sygnałowe — dwa komplety oraz reflektory elektryczne lub inne, ustawione na miejscu, lecz nie więcej, niż dwa,

9) przyrządy sterownicze z maszyną wszelkich systemów — ustawione na miejscu,

10) telegrafy maszynowe, dzwonki, liczniki i radjoaparaty kompletne — ustawione na miejscu,

11) maszynowe gwizdki i syreny wszelkich systemów — ustawione na miejscu,

12) pompy stałe ustawione na miejscach i przenośne oraz węże do nich — podług inwentarza,

13) narzędzia maszynowe i kotłowe — podług inwentarza,

14) obrabiarki i przybory, ustawione na miejscu oraz przenośne i potrzebne do napraw, jako to: tokarnie, imadła, ogniska kowalskie, kowadła—tyle, ile ustawiono na miejscu i oprócz tego jeden komplet przenośnych,

15) zapasowe części maszyn i kotłów — nie więcej niż po jednej części na każdą zastępowaną część,

16) zapasowe śruby okrętowe — po jednej do każdej maszyny (dla łamaczy lodów po cztery do każdej maszyny),

17) indykatory z przyrządami — po jednym komplecie do każdej maszyny popędowej i cylindra,

18) manometr kontrolujący i prasa do próby kotłów — po jednej sztuce,

19) materjały do smarowania, oświetlania oraz węgiel — tyle, ile się mieści w specjalnie dla nich urządzonych stałych zbiornikach i pomieszczeniach,

20) plandeki, używane na statkach do pokrywania otworów pokładowych — podług ilości tych otworów,

§ 3. Do osprzętu, potrzebnego dla prawidłowej żeglugi statku morskiego, należą:

A. Na statkach towarowych:

1) elektryczne, olejowe i inne oświetlenie razem z wszelkiemi maszynami i przyrządami, latarniami i kinkietami podług liczby kabin urzędników, ubikacyj dla obsady, oddziałów maszynowych i kotłowych,

2) meble kabin i ubikacyj obsady — podług inwentarza i zgodnie z ilością oficerów i obsady i przeznaczeniem statku,

3) dźwigi, windy dla podnoszenia i przesuwania towarów, ustawione na miejscu i zgodnie z ich specyfikacją,

4) tenty płócienne specjalnie uszyte — jeden komplet,

5) pokrowce na maszyny i przyrządy, specjalnie uszyte — jeden komplet,

6) apteczka.

B. Na statkach pasażerskich:

1) elektryczne, olejowe lub inne oświetlenie razem z wszelkiemi maszynami i przyrządami i przyborami — podług liczby kabin urzędników, ubikacyj dla obsady, oddziałów maszynowych i kotłowych, kabin i pomieszczeń pasażerskich, bufetów, jadalni, wyjść, korytarzy i pokładów,

2) meble kabin i ubikacyj obsady — podług inwentarza, a w kabinach i pomieszczeniach dla pasażerów — podług ilości urządzonych stałych miejsc dla pasażerów,

3) tenty płócienne, specjalnie uszyte — 2 komplety na cały pokład i pomosty,

4) pokrowce na maszyny i przyrządy specjalnie uszyte — jeden komplet,

5) łodzie z popędem mechanicznym — podług ilości przyrządów dla spuszczania i ustawiania, lecz nie więcej niż dwie,

6) apteka z urządzeniem i uposażenie lazaretu — stosownie do ilości miejsc w lazarecie,

7) balast przenośny — do jednej tonny.

II. Statki rzeczne.

§ 4. Do osprzętu koniecznego dla bezpiecznej żeglugi statku należą:

1) kotwice czynne i jedna kotwica zapasowa.

2) liny stalowe i inne, znajdujące się na uwięziach,

3) jeden komplet żagli,

4) pełne omasztowanie z ich olinowaniem,

5) łodzie wiosłowe zgodnie z ilością miejsc do ich spuszczania — tylko na statkach pasażerskich; statki handlowe mogą mieć tylko jedną łódź wiosłową odpowiednich rozmiarów,

6) z instrumentów nawigacyjnych statki rzeczne mogą posiadać tylko jeden kompas z jedną zapasową kartą i magnesem,

7) przyrządy ratunkowe w ilości nieprzenoszącej koniecznej potrzeby na statkach pasażerskich i 1/3 ilości obsady na statkach towarowych,

8) latarnie rozpoznawcze i sygnałowe — dwa komplety i na statkach pasażerskich — jeden reflektor, ustawiony na miejscu.

9) przyrządy sterownicze z maszyną sterowniczą wszelkich systemów, ustawione na miejscu,

10) telegrafy maszynowe i dzwonki, ustawione na miejscu,

11) maszynowe gwizdki i syreny wszelkich systemów, ustawione na miejscu,

12) pompy stałe, ustawione na miejscu, oraz węże do nich podług inwentarza,

13) narzędzia maszynowe i kotłowe podług inwentarza,

14) jedno imadło, jedno kowadło i najpotrzebniejsze narzędzia ślusarskie i kowalskie — tylko dla statków z własnym popędem mechanicznym,

15) zapasowe części maszyn i kotłów — nie więcej niż po jednej części na każdą zastępowaną część,

16) materjały do smarowania, oświetlenia oraz węgiel — tyle, ile się mieści w specjalnie dla nich urządzonych stałych zbiornikach i pomieszczeniach,

17) plandeki, używane na statkach do pokrywania otworów pokładowych — podług ilości tych otworów.

§ 5. Do osprzętu potrzebnego dla prawidłowej żeglugi statku rzecznego należą:

A. Na statkach towarowych:

1) elektryczne, olejowe i inne oświetlenie razem z wszelkiemi maszynami i przyrządami, latarniami i kinkietami — podług liczby kabin urzędników, ubikacyj dla obsady, oddziałów maszynowych i kotłowych,

2) meble kabin i ubikacyj obsady — podług inwentarza i zgodnie z ilością obsady i przeznaczeniem statku,

3) dźwigi, windy dla podnoszenia i przesuwania towarów, ustawione na miejscu i zgodnie z ich specyfikacją,

4) pokrowce na maszyny i przyrządy, specjalnie uszyte — jeden komplet.

B. Na statkach pasażerskich:

1) elektryczne, olejowe lub inne oświetlenie razem z wszelkiemi maszynami i przyrządami, latarniami i kinkietami — podług liczby kabin urzędników, ubikacyj dla obsady, oddziałów maszynowych i kotłowych, kabin i pomieszczeń pasażerskich, bufetów, jadalni, wyjść, korytarzy i pokładów,

2) meble kabin i ubikacyj obsady — podług inwentarza, a w kabinach i pomieszczeniach dla pasażerów — podług ilości urządzonych stałych miejsc dla pasażerów,

3) tenty płócienne specjalnie uszyte — jeden komplet,

4) pokrowce na maszyny i przyrządy, specjalnie uszyte — jeden komplet,

5) apteka podręczna.

§ 6. Osprzęt na łodziach wyznacza się, jak następuje:

1) Dla łodzi żaglowych osprzęt wyznacza się, zgodnie z p. 5 § 2 niniejszej instrukcji.

2) Dla łodzi wiosłowych do osprzętu zalicza się komplet wioseł i dulek do nich.

§ 7. Wszelkie inne, znajdujące się na statku przedmioty, chociażby wniesione do inwentarza statku, lecz nie stanowiące jego osprzętu i mogące w każdej chwili znaleźć zastosowanie jako samodzielne towary, jako to: meble, lampy, lustra, zegary, obrazy, instrumenty muzyczne, przybory toaletowe, bielizna stołowa i pościelowa, poduszki, kołdry, firanki, wszelkie naczynia, noże, wagi i t. d., należy clić osobno od statku, podług odpowiednich pozycji taryfy celnej.

(„Monitor Polski“ z dn. 30.XI.1927 r. Nr. 274, poz. 753).

Przepisy o państwowej służbie cywilnej.

377.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 26 listopada 1927 r.

w sprawie jednorazowego zasiłku dla emerytów, wdów i sierot.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Osobom, uprawnionym do pobierania uposażenia emerytalnego na podstawie ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 6, poz. 46) w brzmieniu ustawy z dnia 13 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 178), przyznaje się jednorazowy zasiłek w wysokości odpowiadającej różnicy między kwotą dodatku na mieszkanie, wypłaconego względnie przypadającego im do wypłaty w myśl obowiązujących przepisów prawnych w czasie od 1 stycznia 1926 r. do 31 grudnia 1927 r., a kwotą, która przypadałaby im do wypłaty w czasie od 1 stycznia 1926 r. do 31 grudnia 1927 r. w razie podwyższenia w tym czasie stawek dodatku na mieszkanie w stosunku do wzrostu komornego w domach, podlegających ustawie o ochronie lokatorów.

Za podstawę obliczenia różnicy, wspomnianej w poprzednim ustępie, przyjmuje się stawki dodatku na mieszkanie, obowiązujące na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, lubelskiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, warszawskiego, wileńskiego oraz wołyńskiego, przyczem do wysokości powyższego zasiłku miarodajną jest grupa uposażenia, stan rodzinny i miejsce zamieszkania danej osoby w dniu płatności pierwszej raty (art. 2).

Art. 2. Prawo do jednorazowego zasiłku przysługuje osobom, wymienionym w art. 1, o ile pozostawały w stanie spoczynku od dnia 1 stycznia 1926 r. do terminów płatności poszczególnych rat (art. 4).

Osoby, wymienione w art. 1, które zostały wprawdzie przeniesione w stan spoczynku po dniu 1 stycznia 1926 r., lecz poprzednio i to co najmniej od ostatnio wymienionej daty pozostawały w służbie państwowej w rozumieniu art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 sierpnia 1927 r. w sprawie jednorazowego zasiłku dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 632) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 699), mają również prawo do jednorazowego zasiłku, unormowanego niniejszem rozporządzeniem. Natomiast osobom, uprawnionym do otrzymania obu rat jednorazowego zasiłku, unormowanego wyżej wymienionemi rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie jednorazowego zasiłku dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz osób wojskowych, nie przysługuje prawo do jednorazowego zasiłku, unormowanego niniejszem rozporządzeniem, zaś osobom, które mają prawo do otrzymania jednej raty zasiłku dla funkcjonarjuszów państwowych, przyznaje się prawo do jednej raty zasiłku, o którym mowa w niniejszem rozporządzeniu.

W wypadkach przerwy w służbie państwowej w okresie od 1 stycznia 1926 r. do terminów płatności poszczególnych rat zasiłku (art. 4) oraz w wypadkach, w których emeryt w dniu 1 stycznia 1926 r. nie pozostawał ani w stanie spoczynku ani w służbie państwowej, stosuje się analogicznie art. 4 ustęp 2 wymienionego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 sierpnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 632) w brzmieniu art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 699).

Art. 3. Osobom, mającym prawo do pobierania pensji wdowiej i sierocej na zasadzie ustaw, wymienionych w art. 1, przyznaje się taką część jednorazowego zasiłku, jaka odpowiada stosunkowi przysługującej im pensji wdowiej względnie sierocej do uposażenia emerytalnego, które zmarły mąż względnie ojciec pobierał, względnie do tego uposażenia emerytalnego, do którego miałby prawo.

Art. 4. Jednorazowy zasiłek, unormowany niniejszem rozporządzeniem, będzie wypłacony w dniach 30 listopada 1927 r. i 31 stycznia 1928 r. w dwóch równych ratach.

Art. 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz wszystkim innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *I. Mościcki.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wojskowych:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister:
(—) *K. Bartel.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) *August Zalewski.*

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *A. Meysztowicz.*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
(—) *Dr. Dobrucki.*

Minister Rolnictwa:
(—) *K. Niezabytowski.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Moraczewski.*

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
(—) *Dr. Jurkiewicz.*

Minister Reform Rolnych:
(—) *Witold Staniewicz.*

(—) *Bogusław Miedziński.*
Minister Poczt i Telegrafów:

(Dz. U. R. P. z dnia 29 listopada 1927 roku Nr. 104, poz. 902).

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej. Miodowa Nr. 22. Nr. 39053. 5/XII. 1927 r. — 6000.